

Τζ. Ντ. Σάλιντζερ «Εννέα ιστορίες»,
μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης, εκδόσεις Πατάκη, 2022

Μεταξύ ανεμελιάς και τραγικότητας

«**Τ**ο να εκδίδω βιβλία είναι μια τρομερή παραβίαση της ιδιωτικής μου ζωής. Μου αρέσει να γράφω. Το λατρεύω. Γράφω, όμως, μόνο για τον εαυτό μου και για την προσωπική μου ευχαρίστηση», είχε πει κάποτε ο ιδιοφυής αμερικανός συγγραφέας Τζερόμ Ντ. Σάλιντζερ (1919-2010) και αυτή η διευκρίνιση από μέρους του απηχεί τη διαβόητη μυστικοπάθεια που τον χαρακτήριζε μέχρι τέλους. Όταν, μάλιστα, συνειδητοποίησε ότι ακόμη και αυτή η έκδοση των κειμένων του αποκαλύπτει -έστω πлагίως- πτυχές από τη ζωή του και τις εμπειρίες του, σταμάτησε εντελώς να δημοσιεύει και προτίμησε να αποτραβηχτεί στην απόλυτη σιωπή!

Ο Σάλιντζερ γεννήθηκε την 1η Ιανουαρίου του 1919 στη Νέα Υόρκη και φοίτησε στο εκεί πανεπιστήμιο, αλλά από πολύ νωρίς συνειδητοποίησε ότι ήταν προορισμένος για άλλα πράγματα: να γράφει ιστορίες. Κάποια στιγμή, ο εύπορος πατέρας του απηύδησε με τα ενδιαφέροντα του γιου του και τον έστειλε στην Αυστρία για να ασχοληθεί με την οικογενειακή επιχείρηση κατεψυγμένων κρεάτων. Αλλά οι καιροί ήταν δύσκολοι και ο Σάλιντζερ -που ήταν εβραϊκής καταγωγής- μόλις που πρόλαβε να εγκαταλείψει τη χώρα.

Στο μεταξύ, κατά τη διάρκεια του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου υπηρέτησε στο πεζικό και έλαβε μέρος στην απόβαση στη Νορμανδία. Πέρα, όμως, από τη φρίκη του πολέμου είχε την τύχη να γνωρίσει τον Έρνεστ Χέμινγουэй, ο οποίος τότε κάλυπτε τις επιχειρήσεις ως πολεμικός ανταποκριτής. Οι δύο άντρες συνέχισαν να αλληλογραφούν για χρόνια, με τον Χέμινγουэй να ασκεί, αρχικά, έντονη συγγραφική επιρροή στον Σάλιντζερ. Απ' την άλλη, τα κείμενα του τελευταίου θα γοητεύσουν τον φειδωλό σε επιδοκιμασίες «πάπα» της αμερικανικής λογοτεχνίας, ο οποίος θα τον ενθαρρύνει να γράφει μυθιστόρημα.

Όπως και έγινε: Ο Φύλακας στη σίκαλη κυκλοφόρησε το 1951 και θα ακούσει για να του προσδώσει διαχρονική φήμη. Σίγουρα είναι ένα από τα πλέον συναρπαστικά μυθιστορήματα ενηλικίωσης που γράφτηκαν ποτέ. Αυτό που κα-

τόρθωσε ο Σάλιντζερ, με έναν τρόπο θαυμαστό, ήταν να αποτυπώσει μοναδικά το πέρασμα από την εφηβεία στη ζωή των ενηλίκων, με όλες τις παρεπόμενες διαψεύσεις. Με το έργο αυτό, ο εξαιρετικών ικανοτήτων αμερικανός συγγραφέας φαίνεται ότι ξεπέρασε τις λογοτεχνικές του φιλοδοξίες.

Όμως, σημαντικές εκφάνσεις του ανεξάντλητου ταλέντου του βρίσκονται -σε περίσσεια- και σε άλλα κείμενά του, όπως είναι οι «Εννέα ιστορίες» οι οποίες άρχισαν να γράφονται το 1948 και εκδόθηκαν το 1953. Πρώτο ανάμεσα σε αυτές είναι το διήγημα «Ιδανική μέρα για μπανανόψαρα», που είχε δημοσιευτεί στο περιοδικό «New Yorker» τον Ιανουάριο του 1948. Οι ιστορίες μπορεί αρχικά να φαίνονται ανεξάρτητες, αλλά η συλλογή καταλήγει στην πραγματικότητα σε ένα ενιαίο σύνολο, όπου κάθε ένα από τα μέρη του αντηχεί και παραπέμπει συνεχώς στα άλλα.

Ο Σάλιντζερ δίνει επεισόδια από τη ζωή της αμερικανικής κοινωνίας λίγα χρόνια μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, μιας κοινωνίας αποπροσανατολισμένης μέσα στην άνεση και τις συνθήκες της. Αυτό το πραγματοποιεί αφήνοντας τους ήρωές του να μιλούν και να αποκαλύπτουν τις σκέψεις τους, την ανεμελιά που ενίοτε ξεπερνούσε τα όρια της ανοησίας και -εν τέλει- την τραγικότητά τους.

Κατά τα άλλα, πολλές από τις ιστορίες του έχουν σκηνικό πολέμου και περιλαμβάνουν χαρακτηρισές που υπηρέτησαν στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Ορισμένοι από αυτούς δεν μπορούν να προσαρμοστούν στον στρατό, κάποιοι έχουν δυστυχημένες συζυγικές σχέσεις και άλλοι είναι ανεπιτυ-

χείς και στα δύο. Σε κάθε περίπτωση, οι ιστορίες αυτές αποτελούν αυθεντικό δείγμα της γραφής του κορυφαίου συγγραφέα. Και όλα αυτά, μέσα από μια ψυχρή ματιά, ένα εντελώς μακάβριο χιούμορ και με έντονα σουρεαλιστικές αποχρώσεις.

